

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

30. travnja 2020.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – članak 63. UFEU-a – Slobodno kretanje kapitala – Porez na financijske transakcije – Transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente koji se temelje na vrijednosnom papiru koji je izdalo društvo rezident u državi članici oporezivanja – Porez koji se plaća neovisno o mjestu zaključenja transakcije – Administrativne obveze i obveze prijavljivanja”

U predmetu C-565/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Okružni porezni sud u Lombardiji, Italija), odlukom od 2. srpnja 2018., koju je Sud zaprimio 6. rujna 2018., u postupku

Société générale SA

protiv

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: A. Arabadžiev, predsjednik vijeća, P. G. Xuereb i T. von Danwitz (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: G. Hogan,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Société Générale SA, D. Conti, i C. Romano, *avvocati*, kao i M. Gusmeroli, *dottore commercialista*,
- za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju P. Gentilija, *avvocato dello Stato*,
- za Europsku komisiju, W. Roels i F. Tomat, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 28. studenoga 2019.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 18., 56. i 63. UFEU-a.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Société Générale SA (u daljnjem tekstu: Société Générale) i Agencije delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (Regionalna porezna uprava u Lombardiji, Ured za sporove, Italija, u daljnjem tekstu: porezna uprava) u vezi sa zahtjevom za povrat poreza na financijske transakcije čiji su predmet izvedeni financijski instrumenti koji je platilo društvo Société Générale.

Talijansko pravo

3 Članak 1. Legge n. 228 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) (Zakon br. 228 kojim se utvrđuju odredbe o izradi godišnjeg i višegodišnjeg državnog proračuna (Zakon o stabilnosti iz 2013.)) od 24. prosinca 2012. (GURI br. 302 od 29. prosinca 2012., redovni dodatak br. 212, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Zakon br. 228/2012) u stavcima 491., 492. i 494. predviđa:

„491. Prijenos vlasništva nad dionicama i drugim participativnim financijskim instrumentima [...] koje izdaju društva rezidenti na državnom području kao i nad vrijednosnim papirima koji čine takve instrumente podliježe, neovisno o državi koje je subjekt koji izdaje te instrumente rezident, porezu na financijske transakcije po stopi od 0,2 % vrijednosti transakcije. Tom porezu podliježe i prijenos vlasništva nad dionicama koji je posljedica konverzije obveznica. [...] Porez se plaća neovisno o mjestu zaključenja transakcije i državi u kojoj su ugovorne strane rezidenti. [...]

492. Transakcije koje uključuju izvedene financijske instrumente [...], čije temeljne instrumente uglavnom čini jedan ili više financijskih instrumenata navedenih u stavku 491. ili čija vrijednost u bitnome ovisi o jednom ili više financijskih instrumenata navedenih u tom stavku, te transakcije vrijednosnih papira [...] koje omogućuju kupnju ili prodaju uglavnom jednog ili više financijskih instrumenata navedenih u stavku 491. ili uključuju isplatu gotovine koja se utvrđuje uglavnom u odnosu na jedan ili više financijskih instrumenata navedenih u prethodnom stavku, uključuju i varante, pokrivene varante i certifikate, podliježu u trenutku zaključenja fiksnom porezu koji se određuje ovisno o vrsti instrumenta i vrijednosti ugovora, u skladu s tablicom 3. priloženom ovom Zakonu. Porez se plaća neovisno o mjestu zaključenja transakcije i državi u kojoj su ugovorne strane rezidenti. Ako transakcije navedene u prvoj rečenici ujedno predviđaju, kao način namirenja, prijenos vlasništva nad dionicama ili drugim participativnim financijskim instrumentima, prijenos prava vlasništva nad takvim financijskim instrumentima, do kojeg dolazi u trenutku namirenja, podliježe porezu u skladu s uvjetima i u mjeri iz stavka 491. [...]

[...]

494. Porez iz stavka 491. plaća prenositelj; a onaj iz stavka 492. plaća se u mjeri koju odredi pojedina strana transakcije. Porez iz stavaka 491. i 492. ne primjenjuje se na subjekte koji posreduju u transakciji. U slučaju prijenosa vlasništva nad dionicama i financijskim instrumentima navedenima u stavku 491. kao i za transakcije financijskim instrumentima navedenima u stavku 492., porez plaćaju banke, fiducijarna društva i investicijska društva koja su ovlaštena javnosti profesionalno pružati investicijske usluge i djelatnosti [...] i ostali subjekti koji sudjeluju u provedbi navedenih transakcija, uključuju i posrednike koji nisu rezidenti. Ako u provedbi transakcije sudjeluje nekoliko subjekata navedenih u trećoj rečenici, porez plaća subjekt koji nalog o provedbi transakcije primi izravno od kupca ili od krajnjeg stjecatelja. U ostalim slučajevima porez plaća porezni obveznik. Posrednici koji nisu rezidenti i ostali subjekti koji sudjeluju u transakciji mogu imenovati poreznog zastupnika [...], koji ima iste odgovornosti i odgovara pod istim uvjetima kao i subjekt koji nije rezident za obveze povezane s transakcijama navedenima u prethodnim stavcima. [...]

4 Tablica 3., naslovljena „Tablica: porez na financijske transakcije po financijskom instrumentu

(vrijednost izražena u eurima za svaku ugovornu stranu)", na koju se upućuje u članku 1. stavku 492. Zakona br. 228/2012 te koja je dolje navedena, navodi:

Nacionalna vrijednost ugovora

(u tisućama eura)

Financijski instrument

0-2,5

2,5-5

5-10

10-50

50-100

100-500

500-1000

Više od 1000

Budućnosnice, potvrde, pokriveni varanti i opcijski ugovori o povratu ulaganja, mjere ili indeksi povezani s dionicama

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

Budućnosnice, varanti, potvrde, pokriveni varanti i opcijski ugovori o kupnji dionica

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Zamjena duga za vlasnički kapital i povezana dobit, indeksi ili mjere

Terminski ugovori o kupnji dionica i povezana dobit, indeksi ili mjere

Financijski ugovori s plaćanjem diferencijala povezanog s dionicama i odgovarajućom dobiti, indeksima ili mjerama

Svi drugi vrijednosni papiri s namirenjem u gotovini koje se određuje s obzirom na dionice i odgovarajuću dobit, indekse ili mjere

Kombinacije navedenih ugovora ili vrijednosnih papira

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

Glavni postupak i prethodna pitanja

5 Društvo Société Générale, koje ima poslovni nastan u Francuskoj, 28. ožujka 2014. podnijelo je putem svoje talijanske podružnice talijanskoj poreznoj upravi prijavu u pogledu poreza na financijske transakcije uvedenog Zakonom br. 228/2012. Na temelju te prijave, koja se odnosi na transakcije koje je u poreznoj godini 2013. provelo francusko matično društvo, a čiji su predmet izvedeni financijski instrumenti iz članka 1. stavka 492. tog zakona, iznos tog poreza iznosio je 55 207 eura.

6 Društvo Société Générale zatražilo je 1. kolovoza 2014. od porezne uprave povrat iznosa plaćenih na temelju tog poreza, ističući da je Zakon br. 228/2012, u dijelu u kojem se njime predviđa oporezivanje financijskih transakcija koje se odnose na izvedene financijske instrumente kada je vrijednosni papir na kojem se temelji takav financijski instrument izdao subjekt sa sjedištem u Italiji, protivan talijanskom ustavu, osobito načelima formalne jednakosti i platne sposobnosti, predviđenima u njegovim člancima 3. i 53., kao i međunarodnom običajnom pravu, koje se primjenjuje u talijanskom pravnom poretku na temelju članka 10. tog ustava, te pravu Unije, osobito člancima 18., 56. i 63. UFEU-a.

7 Budući da porezna uprava nije odgovorila, društvo Société Générale protiv te je prešutne odluke o odbijanju povrata 28. siječnja 2015. podnijelo tužbu – na temelju navedenih razloga – pred Commissione tributaria provinciale di Milano (Pokrajinski porezni sud u Milanu, Italija). Taj je sud presudom od 18. svibnja 2016. odbio tužbu, smatrajući da Zakon br. 228/2012 nije ni neustavan ni protivan pravu Unije. Glede ustavnosti članka 1. stavka 492. tog zakona, navedeni sud smatrao je da postoji stvarna i objektivna veza gospodarske naravi između oporezivog

događaja vezanog za porez uspostavljen tom odredbom, odnosno trgovanja koje dovodi do sklapanja izvedenog financijskog instrumenta, kojim se izražava platna sposobnost, i talijanske države, kao i neraskidive veze između vrijednosti takvog instrumenta i vrijednosnog papira na kojem se temelji. Osim toga, oporezivanje samo transakcija koje se odnose na vrijednosne papire moglo bi potaknuti ponašanja usmjerena izbjegavanju poreza, a međunarodno načelo teritorijalnosti i porezne suverenosti ne bi bilo povrijeđeno. Što se tiče mogućnosti navedenog zakona s pravom Unije, taj je sud smatrao da to nije bio slučaj, s obzirom na nepostojanje različitih sustava oporezivanja između talijanskih poreznih obveznika i onih s poslovnim nastanom u drugim državama članicama.

8 Društvo Société Générale protiv te je presude podnijelo žalbu pred Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Regionalni porezni sud u Lombardiji, Italija), zahtijevajući, na temelju iste argumentacije poput one koju je iznijelo pred prvostupanjskim sudom, povrat plaćenog poreza te, podredno, upućivanje predmeta Corteu costituzionale (Ustavni sud, Italija) i, radi donošenja prethodne odluke, Sudu.

9 Sud koji je uputio zahtjev navodi da je cilj poreza na financijske transakcije uvedenog člankom 1. stavcima 491. do 500. Zakona br. 228/2012 osigurati doprinos javnim troškovima osoba koje obavljaju transakcije financijskim instrumentima u okviru odnosnih tržišta, a povezane su s talijanskim državnim područjem.

10 Taj sud upućuje na simetriju između stavaka 491. i 492. članka 1. tog zakona – koji se odnose, prvi, na dionice i participativne financijske instrumente koje su izdala društva s poslovnim nastanom u Italiji i vrijednosne papire koji čine te instrumente, a drugi na izvedene financijske instrumente čije temeljne instrumente čine jedna ili više dionica i instrumenata iz stavka 491. tog članka ili čija je vrijednost povezana s tim dionicama i instrumentima – s obzirom na to da ta dva stavka predviđaju da se navedeni porez plaća, iako prema različitim metodama izračuna, neovisno o mjestu zaključenja transakcije i državi u kojoj su ugovorne strane rezidenti.

11 Sud koji je uputio zahtjev također isti kaže da svaki financijski subjekt koji obavlja transakcije čiji su predmet takvi izvedeni financijski instrumenti ima koristi od vrijednosti vrijednosnog papira na kojem se ti instrumenti temelje, a čije postojanje ovisi o talijanskom pravnom sustavu, u okviru kojeg je uređeno izdavanje tog vrijednosnog papira. Stoga je talijanski zakonodavac s pravom smatrao da postoji neraskidiva gospodarska veza između tih instrumenata i pravnog poretka te države članice. Taj sud dodaje da ne dijeli tezu društva Société Générale prema kojoj ne postoji teritorijalna veza između poreza predviđenog člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012 i navedenog pravnog poretka.

12 Međutim, sud koji je uputio zahtjev pita se je li Zakon br. 228/2012 u skladu s načelima prava Unije, s obzirom na to da porezu kao i administrativnim i deklaratornim obvezama podvrgava transakcije koje su obavljene između nerezidentnih subjekata, posredovanjem subjekata koji su također nerezidentni, a koje se odnose na izvedene financijske instrumente čije je vrijednosne papire izdalo rezidentno društvo, s obzirom na to da transakcije koje se odnose na te vrijednosne papire podliježu sljedećem porezu.

13 Konkretno, sud koji je uputio zahtjev pita se može li porez predviđen člankom 1. stavcima 491. i 492. Zakona br. 228/2012 stvoriti, kao što to tvrdi društvo Société Générale, diskriminaciju između poreznih obveznika rezidenata i nerezidenata te prepreke slobodnom pružanju usluga i slobodnom kretanju kapitala.

14 U tim je okolnostima Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Regionalni porezni sud u Lombardiji) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Protivi li se člancima 18., 56. i 63. UFEU-a nacionalni propis kojim se na financijske transakcije – neovisno o državi u kojoj su rezidenti sudionici na financijskom tržištu i posrednici – primjenjuje porez na teret ugovornih strana transakcije koji se sastoji od fiksnog iznosa koji raste ovisno o rasponu vrijednosti trgovanja te se mijenja ovisno o vrsti instrumenta kojim se trguje i vrijednosti ugovora, a koji se duguje na temelju činjenice da se oporezive transakcije odnose na trgovanje izvedenicom koja se temelji na vrijednosnom papiru koji je izdalo društvo rezident države koja je uvela taj porez?”

O prethodnom pitanju

15 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članke 18., 56. i 63. UFEU-a tumačiti na način da im se protivi propis države članice kojim se na financijske transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente primjenjuju porez te administrativne obveze i obveze prijavljivanja na teret ugovornih strana transakcije neovisno o mjestu u kojem je transakcija zaključena ili državi u kojoj su te stranke i mogući posrednik u njezinu izvršenju rezidenti, kada se ti instrumenti temelje na vrijednosnom papiru koji je izdalo društvo sa sjedištem u toj državi članici.

16 Uvodno valja podsjetiti na to da se članak 18. UFEU-a samostalno primjenjuje samo u situacijama uređenima pravom Unije za koje Ugovor ne predviđa posebna pravila o nediskriminaciji. Međutim, Ugovor predviđa takvo posebno pravilo, među ostalim, u članku 56. UFEU-a u području slobode pružanja usluga (vidjeti u tom smislu presudu od 19. lipnja 2014., *Strojírny Prostřev i ACO Industries Tábor*, C-53/13 i C-80/13, EU:C:2014:2011, t. 32. i navedenu sudsku praksu) i u članku 63. UFEU-a u području slobode kretanja kapitala (vidjeti u tom smislu rješenje od 6. rujna 2018., *Patrício Teixeira*, C-184/18, neobjavljeno, EU:C:2018:694, t. 15. i 16. i navedenu sudsku praksu).

17 S obzirom na to pojašnjenje, kad je riječ, najprije, o slobodi primjenjivoj na okolnosti glavnog postupka, sud koji je uputio zahtjev poziva se na slobode pružanja usluga i kretanja kapitala.

18 U tom pogledu valja utvrditi da je propis države članice koji nameće transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente, kao što je članak 1. stavak 492. Zakona br. 228/2012, obuhvaćen područjem primjene slobode kretanja kapitala, s obzirom na to da su oporezovane financijske transakcije koje uzrokuju kretanja kapitala. Međutim, takav propis također može utjecati na slobodno pružanje usluga jer može imati učinke na financijske usluge u kojima su predmet vrijednosni papiri koje izdaju društva sa sjedištem u navedenoj državi članici, a koje se nude u drugoj državi članici.

19 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, kada se nacionalna mjera odnosi ujedno i na slobodno pružanje usluga i na slobodno kretanje kapitala, Sud ispituje predmetnu mjeru na temelju samo s obzirom na jednu od tih dviju sloboda, ako se u okolnostima glavnog postupka pokaže da je jedna od njih posve sporedna u odnosu na drugu te da joj može biti pridružena (vidjeti u tom smislu presude od 3. listopada 2006., *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, t. 34.; od 26. svibnja 2016., *NN (L) International*, C-48/15, EU:C:2016:356, t. 39. i od 8. lipnja 2017., *Van der Weegen i dr.*, C-580/15, EU:C:2017:429, t. 25.).

20 Razvidno je da u okolnostima glavnog postupka sloboda kretanja kapitala prevaguje nad slobodom pružanja usluga. Naime, zakonski uvjeti predmetnog poreza, koji se odnosi na financijske transakcije, primjenjuju se neovisno o tome podrazumijeva li takva transakcija isporuku usluga. Osim toga, sud koji je uputio zahtjev pita se o mogućim ograničavajućim učincima koji mogu proizaći iz samog uvođenja takvog poreza, ne pojašnjavajući pravila vezana za taj porez koja bi mogla posebno utjecati na takve isporuke. Naposljetku, u skladu s navodima iz zahtjeva za prethodnu odluku, društvo *Société Générale* platilo je navedeni porez kao financijski subjekt koji

sudjeluje u transakcijama o kojima je riječ u glavnom postupku a da pritom nije dostavilo dodatne dokaze o tim transakcijama ni o svojem sudjelovanju. Konkretno, u tom se zahtjevu ne navodi u odnosu na koji se vrijednosni papir i u koju su svrhu navedene transakcije zaključene.

21 Iz toga slijedi da postavljeno pitanje valja ispitati s obzirom na slobodu kretanja kapitala.

22 Nadalje, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da mjere zabranjene člankom 63. stavkom 1. UFEU-a, kao ograničenja kretanja kapitala, uključuju mjere koje su takve naravi da odvrću nerezidente od ulaganja u državi članici ili pak rezidente te države članice od ulaganja u drugim državama (presude od 10. veljače 2011., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, C-436/08 i C-437/08, EU:C:2011:61, t. 50. i od 18. siječnja 2018., Jahin, C-45/17, EU:C:2018:18, t. 25. i navedena sudska praksa).

23 S tim u vezi, pravo koje države članice imaju na temelju članka 65. stavka 1. točke (a) UFEU-a da primjenjuju odgovarajuće odredbe svojeg poreznog prava kojima se pravi razlika između poreznih obveznika koji nisu u istom položaju u pogledu mjesta boravišta ili mjesta ulaganja svojeg kapitala predstavlja odstupanje od temeljnog načela slobodnog kretanja kapitala. Ta je iznimka sama ograničena člankom 65. stavkom 3. UFEU-a, koji predviđa da nacionalne odredbe iz stavka 1. tog članka „ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničenja slobodnoga kretanja kapitala i platnog prometa, kako je utvrđeno u članku 63. [UFEU-a]” (vidjeti u tom smislu presudu od 22. studenoga 2018., Sofina i dr., C-575/17, EU:C:2018:943, t. 45. i navedenu sudska praksu).

24 Sud je također presudio da treba razlikovati nejednako postupanje dopušteno člankom 65. stavkom 1. točkom (a) UFEU-a i diskriminaciju zabranjenu člankom 65. stavkom 3. UFEU-a. Da bi se za nacionalni porezni propis moglo smatrati da je u skladu s odredbama Ugovora koje se odnose na slobodno kretanje kapitala, razlika u postupanju mora se odnositi na situacije koje nisu objektivno usporedive ili biti opravdana važnim razlogom u općem interesu (presuda od 22. studenoga 2018., Sofina i dr., C-575/17, EU:C:2018:943, t. 46. i navedena sudska praksa).

25 Osim toga, prema ustaljenoj sudskoj praksi, diskriminacija može proizlaziti i iz primjene istog pravila na različite situacije (presuda od 6. prosinca 2007., Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, t. 41. i navedena sudska praksa).

26 Naposljetku, valja podsjetiti na to da, kako bi se utvrdilo postojanje diskriminacije, usporedivost situacije s prekograničnim elementom i unutarnje situacije u državi članici treba ispitati uzimajući u obzir cilj predmetnih nacionalnih odredbi (presuda od 26. veljače 2019., X (Društva posrednici sa sjedištem u trećim zemljama), C-135/17, EU:C:2019:136, t. 64. i navedena sudska praksa).

27 U ovom slučaju društvo Société Générale tvrdi da porez predviđen člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012 uvodi diskriminaciju između rezidenata i nerezidenata kao i ograničenja slobodnog kretanja kapitala.

28 To društvo ističe da se tom odredbom jednako postupa sa situacijom rezidentnih i nerezidentnih poreznih obveznika tog poreza, iako su te situacije različite, a za potonje je, prema toj odredbi, ulaganje u izvedene financijske instrumente čiji je temelj vrijednosni papir koji je izdalo društvo sa sjedištem u Italiji manje povoljno nego u one čiji je temelj vrijednosni papir koji potječe iz druge države. Iz toga proizlazi prepreka pristupu tržištu tih izvedenih financijskih instrumenata, to više što je provedba navedenog poreza popraćena administrativnim obvezama i obvezama prijavljivanja koje se pridodaju onima predviđenima u državama u kojima su financijski subjekti i eventualni posrednik rezidenti.

29 S tim u vezi, valja istaknuti da iz navoda u zahtjevu za prethodnu odluku proizlazi da se porez predviđen člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012 odnosi na financijske transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente povezane s Talijanskom Državom. Taj porez treba platiti neovisno o mjestu u kojem je transakcija zaključena ili državi u kojoj su stranke u toj transakciji i eventualni posrednik rezidenti, tako da rezidentni i nerezidentni subjekti podliježu istom sustavu oporezivanja.

30 Konkretno, taj se porez jednako primjenjuje na rezidentne i nerezidentne financijske subjekte kao i na transakcije zaključene u državi oporezivanja ili u drugoj državi. Naime, navedeni porez ne ovisi o mjestu zaključenja transakcija ili državi u kojoj su stranke ili mogući posrednik rezidenti, nego o iznosu tih transakcija i vrsti instrumenta o kojem je riječ. Stoga se čini da se, s poreznog gledišta, s transakcijama koje se odvijaju u nacionalnom okviru postupaju na isti način kao i sa sličnim transakcijama prekograničnog karaktera te da se ne može utvrditi postojanje razlike u postupanju između položaja rezidentnih i nerezidentnih subjekata.

31 Što se tiče usporedivosti situacija, sud koji je uputio zahtjev navodi da je cilj nacionalnog propisa o kojem je riječ u glavnom postupku osigurati doprinos javnim izdacima subjekata koji izvršavaju financijske transakcije koje se odnose na predmetne financijske instrumente. S obzirom na taj cilj, suprotno onomu što tvrdi društvo Société Générale, rezidentni i nerezidentni subjekti koji sudjeluju u transakcijama koje se odnose na izvedene financijske instrumente koji se temelje na vrijednosnom papiru izdanom u Italiji, a koji u skladu s navedenim nacionalnim propisom podliježu porezu, nalaze se u usporedivoj situaciji.

32 S druge strane, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 52. svojeg mišljenja, s obzirom na navedeni cilj, izvedeni financijski instrumenti čiji su temelj vrijednosni papiri uređeni talijanskim pravom i koji podliježu tom porezu nisu usporedivi s onima čiji su temelj vrijednosni papiri koji nisu uređeni tim pravom i na koje se navedeni porez ne primjenjuje.

33 Iz prethodno navedenog proizlazi da porez predviđen člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012 ne predstavlja diskriminaciju zabranjenu člankom 65. stavkom 3. UFEU-a.

34 U dijelu u kojem društvo Société Générale tvrdi da iz razlike u postupanju koju talijanski propis provodi između izvedenih financijskih instrumenata čiji su temelj vrijednosni papiri uređeni talijanskim pravom i instrumenata čiji su temelj vrijednosni papiri koji nisu uređeni tim pravom proizlazi da je ulaganje u prvonavedene učinjeno manje povoljnim važno je podsjetiti na to da je Sud u više navrata presudio da, s jedne strane, kada ne postoji usklađenost propisa na razini Europske unije, određeni nedostaci koji mogu proizaći iz poreznih ovlasti različitih država članica, pod uvjetom da izvršavanje ovlasti nije diskriminirajuće, ne predstavljaju ograničenje slobode kretanja, a da, s druge strane, države članice nemaju obvezu prilagoditi svoj porezni sustav različitim poreznim sustavima drugih država članica (presuda od 26. svibnja 2016., NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, t. 47. i navedena sudska praksa).

35 Među ostalim, slobodno kretanje ne može se razumjeti na način da je država članica dužna prilagoditi svoja porezna pravila ovisno o poreznim pravilima drugih država članica kako bi u svim situacijama osigurala oporezivanje koje uklanja svaku nejednakost koja proizlazi iz nacionalnih poreznih zakonodavstava, s obzirom na to da odluke koje porezni obveznik donese u pogledu ulaganja u drugoj državi članici za njega mogu biti, ovisno o slučaju, više ili manje povoljne odnosno nepovoljne (presuda od 30. siječnja 2020., Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, t. 72.).

36 U tim okolnostima, kao što to isti talijanska vlada i Europska komisija u svojim pisanim očitovanjima, porez predviđen člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012 ne može se smatrati

ograničenjem slobode kretanja kapitala.

37 Glede postojanja obveza prijavljivanja i administrativnih obveza povezanih s plaćanjem tog poreza, valja utvrditi da u zahtjevu za prethodnu odluku sud koji je uputio zahtjev nije razradio taj aspekt i, među ostalim, nije objasnio o kojim je obvezama bila riječ niti je naveo odredbe primjenjive u tom području. U svakom slučaju, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 53. svojeg mišljenja, iz tog zahtjeva ne proizlazi nijedan element na temelju kojeg bi se moglo pretpostaviti da su obveze nerezidentnih subjekata različite od onih nametnutih rezidentnim subjektima ni da te obveze prekoračuju ono što je nužno za naplatu poreza predviđenog člankom 1. stavkom 492. Zakona br. 228/2012.

38 Što se tiče potonje pretpostavke, Sud je, naime, presudio da je potreba osiguranja učinkovite naplate poreza legitiman cilj kojim se može opravdati ograničenje temeljnih sloboda. Država članica stoga je ovlaštena primijeniti mjere koje na jasan i precizan način omogućuju provjeru iznosa dugovanog poreza, pod uvjetom, međutim, da su te mjere prikladne za jamčenje ostvarenja zadanog cilja i da ne prelaze ono što je nužno za njegovo postizanje (vidjeti u tom smislu presude od 15. svibnja 1997., Futura Participations i Singer, C-250/95, EU:C:1997:239, t. 31. i od 22. studenoga 2018., Sofina i dr., C-575/17, EU:C:2018:943, t. 67.). Na sudu koji je uputio zahtjev je da u tu svrhu izvrši potrebne provjere.

39 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi propis države članice kojim se na financijske transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente primjenjuje porez na teret ugovornih strana transakcije neovisno o mjestu u kojem je transakcija zaključena ili državi u kojoj su te stranke i mogući posrednik u njezinu izvršenju rezidenti, kada se ti instrumenti temelje na vrijednosnom papiru koji je izdalo društvo sa sjedištem u toj državi članici. Administrativne obveze i obveze prijavljivanja koje prate taj porez, a koje se primjenjuju na nerezidentne subjekte, ne smiju, međutim, prekoračiti ono što je nužno za njegovu naplatu.

Troškovi

40 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

Članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi propis države članice kojim se na financijske transakcije koje se odnose na izvedene financijske instrumente primjenjuje porez na teret ugovornih strana transakcije neovisno o mjestu u kojem je transakcija zaključena ili državi u kojoj su te stranke i mogući posrednik u njezinu izvršenju rezidenti, kada se ti instrumenti temelje na vrijednosnom papiru koji je izdalo društvo sa sjedištem u toj državi članici. Administrativne obveze i obveze prijavljivanja koje prate taj porez, a koje se primjenjuju na nerezidentne subjekte, ne smiju, međutim, prekoračiti ono što je nužno za njegovu naplatu.

Potpisi

* Jezik postupka: talijanski